

Storm
in
mijn Hoofd
(9+)

Fenneke Wekker, 2002

Storm in mijn Hoofd, 9+

Première maart 2002, Noord Nederlands Toneel,
Groningen

Op locatie in Crematorium Groningen
Aansluitend tournee tot juni 2002 langs
landelijke crematoria.

Regie en tekst: Fenneke Wekker

Muziek: Reint v.d. Brink

Spel: Gaby Milder
Loek Peters
Esmé Wekker

Gitaar: Reint v.d. Brink
Hobo, saxofoon, toetsen: Willem v.d. Kar

1.

Het publiek komt binnen. De muzikanten spelen de laatste maten van een bekende “begrafenis”-mis.

Miriam staat wat bij de kist te dralen. Als het publiek zit stoppen de muzikanten met spelen.

Miriam: Mijn opa.
 Hij ligt hierin en hij slaapt.
 Hij slaapt zo diep dat we gewoon hardop kunnen praten.
 (korte stilte)
 Dat zegt mijn moeder steeds.
 Maar hij slaapt helemaal niet.
 Opa is dood.
 En hij komt nooit meer terug.
 De rest staat allemaal cake te eten in de koffiekamer daar.
 Maar opa dan?
 Hij kan hier toch niet alleen blijven?
 Hij heeft dit ook nog nooit meegemaakt.
 Alleen in een kist.
 Ik vind het zo’n rot-idee.
 Doodgaan, bah, dood.
 Niemand weet wat er precies gebeurt.
 Ook je ouders niet, al praten ze de hele tijd over de Hemel en het
 Hiernamaals.
 Mijn opa.
 Opa.
 Ik moet eigenlijk gaan.
 Opa.
 ...
 Ik kan hem niet alleen laten.

Muziek.

2.

Miriam gaat bij de kist zitten.

Gaby en Loek komen op met kleren.

Gaby: (kleedt zich aan als moeder) De moeder van Miriam.

Muziek gaat door.

Miriam: Mijn moeder hield hier net een mooie speech.
 Het was voor het eerst dat ik werkelijk begreep dat opa haar vader is
 geweest.

Mijn moeder is nu een weeskind.
Wel een oud weeskind, maar toch.

Gaby houdt een speech als Miriams moeder, improvisatie.

Miriam: En toen natuurlijk ik.

Speech Miriam: Opa, lieve opa
Ik wilde eigenlijk een gedicht voordragen
Over de wind in de bomen en de golven op het water
Maar ik wil iets anders zeggen
Iets vertellen, omdat ik mij schaam
Ik ben bang dat ik jouw dood op mijn geweten heb
Weet je nog, die kinderen uit mijn straat
Dat jongetje, Boris, was ziek, dat wist iedereen.
Ik speelde altijd met ze, maar toen hij ziek werd durfde ik niet meer.
Hij en zijn zusje vroegen waarom ik nooit meer langskwam.
Lieve opa, ik heb toen gezegd dat het kwam omdat jij een vreselijke
ziekte had.
Er was met jou toen nog niks aan de hand!

3.

Eva en Boris, op krukken, komen op.

Eva: Hé, Miriam!

Miriam: (voor zichzelf) Shit.

Eva: Miriam, wacht even!

Miriam: Oh, hai.

Eva: Hoi.

Stilte.

Eva: Hoe gaat het?

Miriam: Goed.

Eva: We zien je nooit meer.

Miriam: Nee (ze kijkt schichtig naar Boris).
Ik heb het druk op school.

Eva: Wij ook.

...

Er zijn niet meer zoveel kinderen uit de buurt die nog met ons spelen.

Boris: En zo eng ben ik niet hoor.

Miriam: Eng?

Boris: Ja, alsof jij het niet eng vindt dat ik ziek ben.

Korte stilte.

Boris: Zie je wel.

Miriam: Dat is niet zo!

Eva: Lieg niet.

Miriam: Ik vind hem niet eng!

Eva: Waarom kom je dan nooit meer?!

Miriam: Gewoon.

Boris: Omdat je het zo druk hebt.

Miriam: Ja!

Eva: En omdat je net zo bang voor ons bent als al die anderen!

Miriam: Ik ben niet bang.

Eva: Kom maar, ze is net zoals de rest.

Miriam: Niet! Wacht!
Weten jullie wat het is? Weten jullie wat het is?!

Boris: Nou?!

Miriam: Ik heb wel wat anders aan m'n hoofd dan dat zielige gedoe van jullie!

Eva: Wat zeg je!?

Miriam: Iemand die ik heel goed ken, mijn opa, die is heel erg ziek. Echt ziek.
Zo ziek dat hij ieder moment dood kan gaan.

Eva: Oh ja?

Miriam: Ja!

Boris: Ik ben óók echt ziek.

Miriam: Maar mijn opa gaat dood.

Eva: Gaat ie echt dood?

Miriam: Ja!

Eva: Oh.

Boris: Wat heeft ie dan?

Miriam: Nou hij heeft een ziekte die hem van binnen helemaal opvreet. Hij is al heel mager en hij eet ook niks meer.

Boris: Jee.

Miriam: Ja, en hij is helemaal, hij zit helemaal onder de bloeduitstorting.

Eva: Gatver. Bloeduitstorting, hoe kan dat?

Miriam: Nou, door die ziekte. Die vreet hem helemaal op en als je hem aanraakt dan krijgt ie meteen een bloeduitstorting zo groot als je hand.

Boris: Echt?!

Miriam: Ja. En hij is altijd zo lief voor mij geweest. Hij zei dat hij mij, dat waren z'n laatste woorden, dat hij op mij altijd het meest gesteld is geweest.

Eva: Dus hij heeft z'n laatste woorden al gezegd?

Miriam: Eh.
Ja, hij kan niks meer zeggen.
Het kan nu ieder moment afgelopen zijn.

Eva: Oh, sorry.

Boris: Dan moet je snel naar je opa gaan.

Miriam: Ja.

Boris: Als we wat kunnen doen, moet je het zeggen, hè.

Miriam: Oh nee, ik red me wel, maar m'n opa die eh...

Boris: Ja.

Eva: Zullen we binnenkort even langskomen?

Miriam: Wat?

Eva: Ja, we komen binnenkort wel even langs, om te kijken hoe het met je is.

Miriam: Oh nee, nee dat hoeft niet. Mijn moeder die is nogal overstuurd en die huult de hele dag, dus we zien elkaar wel weer.
Doei!

Muziek.

4.

Miriam: Opa, er was met jou toen nog helemaal niets aan de hand.
Twee weken later was ik op een feestje van een meisje uit mijn klas.

Moeder: Miriam, oom Wilhelm wil ook wat zeggen tegen opa.

Miriam: Ik ben nog niet klaar...

Moeder: Je zou alleen een gedicht voordragen, Miriam.
Oom Wilhelm.

Oom Wilhelm: Dank je.

Oom Wilhelm zingt een lied.

Miriam: Oom Wilhelm.
Alstublieft!

Oom Wilhelm wordt door Mirjam aan de kant gestoten.

Twee weken later was ik dus op een feestje van een meisje uit mijn klas.
Alle stoelen waren aan de kant gezet, er stond harde muziek op en iedereen danste.

5.

Miriam pakt de microfoon en zingt met de muzikanten een aantal hedendaagse hits, K3, Sita enz.

Even later komen Eva en Boris op. Boris zit nu in een rolstoel.

Miriam probeert ze te ontwijken, maar Eva ziet haar.

Eva: Miriam! Miriam!

Miriam stopt met zingen.

Eva: We hadden jou niet verwacht hier. We dachten: die zal wel bij haar opa zijn.
Of is ie al overleden?!

Miriam: Wie?

Eva: Je opa.

Miriam: M'n opa? Nee.

Nee! Die is nog steeds heel erg ziek.

Eva: Met Boris gaat het ook niet goed.

Boris: Eva...

Eva: Waarom mag ik dat niet vertellen?

Boris: Miriam heeft wel wat anders aan haar hoofd.

Eva: Miriam heeft precies hetzelfde als wij.

Miriam: Ik wilde net wat te drinken gaan halen.

Boris: Laat mij maar. Wat wil je hebben?

Eva: Boris! Jij moet dat soort dingen niet doen. Hou je rustig!
Ik ga wel.

Eva gaat af. Boris en Miriam blijven ongemakkelijk bij elkaar staan.

Boris: Dus je opa maakt het ook niet zo best.

Miriam: Ik wil het er even niet meer over hebben. Als je het niet erg vindt.

Boris: Oké.

Miriam: Sorry van laatst, op straat. Ik zei een paar stomme dingen.

Boris: Geeft niet. Daar hebben meer mensen last van.

...
Wil je dansen?

Miriam: Wie?

Boris: Jij.

Miriam: (lachend) Ja, maar niet met jón.
Ik bedoel, dat kan helemaal niet.

Boris: Ik heb krukken.

Korte stilte.

Miriam: Ik dans liever alleen.

*Ze pakt de microfoon weer en zingt verder.
Eva komt op met de glazen.*

Boris: Laat maar, ze danst liever alleen.

*Hij drinkt in één teug allebei hun glazen leeg.
Boris begint rond te draaien met zijn rolstoel. Hij gaat steeds sneller. Hij maakt allerlei
kunsten, steeds gewaagder en gevaarlijker.*

Eva: Boris, hou op!

Boris: Ik dans als ik er zin in heb.

Eva: Maar je kunt niet meer dansen, Boris! Dat kan je niet meer!

Boris: Ik dans toch!

Eva: Maar dit is gevaarlijk!

Boris: Kan me niet schelen!

Eva: Boris!!

Plotseling stopt Boris. Hij zit lijkbleek in zijn rolstoel. Hij krijgt nauwelijks nog adem.

Eva: Boris?

Boris: Eva...

Eva: (tegen de muziek) Hou op. Hou op!

De muziek stopt met tegenzin.

Eva: Volgens mij moeten we, ik weet het niet, moet ik een dokter roepen?!
Boris! Wat moet ik doen?!

Boris: Rustig maar.
Het gaat wel weer.

Boris probeert weer moeizaam een kunst met de rolstoel.

Eva: Nee! Nee, Boris, dit kan niet meer.

Boris: Laat me los.

Eva: Nee!

Boris: Laat me met rust!
Laat me één keer, één avond, met rust!

*Eva laat hem verbouwereerd los.
Boris rijdt hard weg met zijn rolstoel.
Eva blijft achter.
Miriam staat er een beetje beduusd bij.*

Eva begint zachtjes te huilen.

6.

Muziek.

Lied "Dit is niet haar dag vandaag" tekst/muziek/zang Reint v.d. Brink.

Dit is niet haar dag vandaag
Deze dag slaat ze maar eens over
Ze is er niet
Voor niemand niet vandaag
Het regent haar vandaag te hard
Ze voelt zich klein
Haar hoofd zit vol met tranen
Ze inhaleert de grijze dag
En blaast hem langzaam uit

Dit is geen dag om op te staan vandaag
Zij kan de hele wereld aan
Maar even niet vandaag
Dit is geen dag om op te staan
Zij kan de hele wereld aan
Maar even niet vandaag

Want dit is een baaldag
Doe weg wat teveel is
En maak het niet te zwaar
Dit is een baaldag
Doe weg wat teveel is
En doe maar rustig aan
Doe maar rustig aan

7.

Miriam komt naar Eva toe. Eva klampt zich aan Eva vast.

Eva: Ik mag het van Boris niet zeggen, maar het is net als met jouw opa...

Miriam: Wat?

Eva: Hij gaat langzaam dood.

Miriam: Boris?

Eva: Ja.

Korte stilte.

Eva: (snikt) Daarom vind ik het nu ook zo erg voor jou en je opa, ik kan het me opeens zo goed voorstellen.

Miriam: Huil nou maar niet om mij, dat van Boris is veel erger.

Eva: Nee, het is precies hetzelfde. We verliezen allebei iemand waarvan we heel veel houden.

Miriam: Ja, maar met mijn opa is het ... anders.

Eva: Hoezo?

Miriam: (korte stilte) Ik hou niet zoveel van mijn opa.

Muziek.

8.

Miriam staat op.

Miriam: Opa, ik zei allemaal dingen die ik niet wilde!
Ik durfde nu helemaal niet meer te vertellen dat er met jón niks aan de hand was. Dat ik het hele weekend bij jou gelogeed had. En dat we hout gehakt hadden achter je huis. Dat we twee vissen hadden gevangen!
Toen ik die nacht na dat feestje in bed lag, werd ik zo bang.
Ik voelde me weer net vijf.

Langzaam komt Boris er in zijn rolstoel aanrollen.

Hij kijkt een poosje naar Miriam.

Boris: Miriam?
Slaap je?

Miriam: Boris?

Boris: Schrik maar niet, dit is maar een droom.

Miriam: Ben je al dood?

Boris: Nee. Ik lig thuis in bed te slapen.

Miriam: Oh?

Boris: En ik moet steeds aan jou denken.

Miriam: Aan mij?

Boris: Ja.
Wil je met me dansen?

Miriam: Maar je kan niet meer dansen.

Boris: Het is jouw droom.
Ik kan dansen als jij dat wilt.

Boris staat langzaam op uit zijn rolstoel, hij pakt Miriam teder vast en danst langzaam met haar. Als hij haar bijna zoent, stopt de droom. Kort muziek.

9.

Miriam: Opa. Toen ik de volgende ochtend wakker werd kon ik alleen maar aan Boris denken.

Moeder: Miriam! Het wordt teveel. Je moet nu stoppen.

Miriam: Nee, dat kan niet meer!

Moeder: Er zijn nog meer mensen.

Miriam: Ik moet het opa aan vertellen!

Moeder: Miriam...

Miriam: Opa moet dit weten! Want is het niet zo dat als je iets slechts over iemand denkt, dat het dan ook gebeurt?

Korte stilte.

Moeder: Onzin, schatje.
Kom maar, Peter.

Peter houdt een gefrusteerde speech, eindigend met:

Peter: Pap.
Ik wil je in ieder geval zeggen: Ik hou wel van jou.

Miriam: Ik moet verder vertellen!

Peter: En als je dit hoort, pa, geef dan een teken. Dat hoeft niet nu.

Miriam: Mam!

Peter: Want ik zal altijd willen blijven weten of er iets in je is, in je was, dat ook om mij gaf.

Miriam: Oom Peter, alstublieft, ik was nog niet klaar!

Peter: Mieke, die dochter van jou, zou wat manieren moeten leren.

Moeder van Miriam: Miriam...

Miriam: Het spijt me, oom Peter. Het spijt me.

Opa, die dag dus kon ik alleen maar aan Boris denken. 's Avonds, voor ik naar bed ging, zag ik Boris door het raam. Hij liep op straat, op z'n krukken. Hij was alleen.

Muziek.

10.

Boris komt langzaam op. Hij loopt op krukken. Hij gaat op een bankje zitten en denkt na. Miriam komt schoorvoetend op hem af lopen.

Miriam: Hai.

Boris: Oh sorry, ik schrok.

Stilte.

Miriam: Waar is Eva?

Boris: Die slaapt al.

Stilte.

Boris: Slaap jij nog niet?

Miriam: Nee, ik ga nooit zo vroeg naar bed.

Boris: Ik ook niet.

Stilte.

Miriam: Eva vertelde mij dat je...

Boris: Dat ik dood ga.

Miriam: ...dat je dood gaat.

Boris: Ja, Eva schreeuwt het het liefst van de daken.

Miriam: Ik weet niet zo goed wat ik moet zeggen.

Boris: Maakt niet uit, dat weet niemand.

Stilte.

Boris: Niemand heeft mij iets zinnigs te zeggen.

Stilte.

Miriam: Is het moeilijk, op krukken lopen?

Boris: Aan het einde van de dag wel.

Miriam: Doet dat pijn?

Boris: Ja, ik krijg hieronder blaren.

Miriam: Laat 'ns zien.

Boris laat ze zien.

Miriam: Gatverdamme.

Boris: Heb jij nog nooit een blaar gezien.

Miriam: Niet zo'n vieze, grote.

Boris: Mietje.

Stilte.

Miriam: Ik heb iets heel raars gedroomd vannacht.

Boris: Oh ja?

Miriam: Ja.

Boris: Oh.

Miriam: Ik weet het ook eigenlijk niet meer precies.

Stilte.

Miriam: Ik ga weer, het wordt koud.

Boris: Mietje.

Miriam: Blijf jij hier dan nog zitten?

Boris: Ik blijf hier zitten tot ik bevries.

Miriam: Eva vindt je toch eerder.

Boris: Ja, dat zal wel.

Stilte.

Miriam: Nou, succes met bevriezen.

Boris: Dank je.

Muziek.

11.

- Miriam: Iedere keer dat ik Boris zag, vond ik 'm leuker.
De volgende dag ben ik in de straat expres voor zijn huis gaan staan in de hoop dat hij naar buiten zou komen.
- Boris(in rolstoel): Hé, wat doe jij voor ons huis!
- Miriam: Dit is mijn straat en ik sta waar ik wil.
- Boris: Precies voor ons raam.
- Miriam: Oh, is dit jullie raam? Dat wist ik niet.
- Boris: Doorzichtig.
- Miriam: Je denkt toch niet dat ik hier speciaal voor jou...voor het raam ga staan.
- Eva: En waarom niet?
Het is toch leuk dat je ons komt ophalen.
- Miriam: Ik kwam jullie niet ophalen. Ik stond hier gewoon!
- Boris: Nou, maar nu we er toevallig toch allemaal zijn, kunnen we net zo goed iets leuks gaan doen.
(Hij tikt Miriam.)
Jij bent 'm.

Hij rolt zo hard weg als hij kan, Eva stuift de andere kant op. Miriam rent Boris achterna en tikt hem terug. Ze spelen met z'n drieën vrij wild tikkertje. Het gaat razendsnel. Eva omhelst Miriam soms vanuit grote euforie. Miriam weet niet zo goed wat ze daarmee aan moet. Miriam pakt op een gegeven moment de handvaten van de rolstoel zo stevig vast dat Boris er voorover uit vliegt. Hij ligt languit op de grond. Hij kan zijn benen niet bewegen.

- Eva: Je kunt dit soort dingen ook niet meer doen, Boris.
Sta op!
- Boris: Als ik dit niet meer kan, kan ik niks meer.
- Eva: Heeft jouw opa dat ook, dat hij zo koppig is?
- Miriam: Mijn opa?
- Eva: Ja! Ze zouden 'ns naar ons moeten luisteren, want dan leven ze misschien langer.
- Boris: Oh, zijn jullie nu met z'n tweeën tegen mij?
- Miriam: Mijn opa is een geval apart...

Boris: Ik wil alles doen wat ik nog kan.

Miriam: Mijn opa en Boris zijn niet echt met elkaar te vergelijken.

Eva: Ja, dat is ook zo. Want jouw opa is natuurlijk al bijna dood. Hij heeft z'n laatste woorden al gezegd.

Boris: Ja! En ik nog niet!

Miriam: Ja...

Boris: Ik heb m'n laatste woorden nog lang niet gezegd! Maar dat schijn jij steeds te vergeten!

Eva: Boris.

Boris: Hou op met dat eeuwige getut!

Boris af.

12.

Eva: Boris!!
Gek word ik van hem!
Van mij mag 'ie dood neervallen!

Miriam: Dat mag je niet zeggen.

Eva: Waarom niet?

Miriam: Omdat het anders misschien ook zo gebeurt.

Eva: Nou, dood gaat 'ie toch.

Miriam: Eva!

Eva: Ja, echt! Het kan hem niks schelen hoor, dat wij hartstikke bezorgd zijn. Hij denkt alleen maar aan zichzelf. Dat het allemaal zo erg voor hém is. Maar als ik 'ns een keer wil zeggen dat ik hem heel erg zal missen, wordt hij kwaad, omdat ik 'm "al behandel als een dooie".

Miriam: Ja.

Eva: Maar dat doe ik juist niet. Ik probeer er juist voor te zorgen dat hij zo lang mogelijk blijft léven. Die eikel!
Hij snapt mij gewoon niet. En niemand, hoor. Er heeft tot nu toe nog niemand íets aan mij gevraagd. M'n ouders niet, niemand niet!

Miriam: Maar je ouders hebben het natuurlijk ook moeilijk

Eva: Ja, het is Boris voor en Boris na. Alsof hij enig kind is.

Stilte.

Miriam: Zal ik aan mijn moeder vragen of je vanavond bij ons mag komen eten?

Korte stilte.

Eva: Ik ben zo blij dat ik jou heb.

Korte stilte.

Eva: Is je moeder nog steeds zo verdrietig over je opa?

Miriam: M'n opa. Oh shit.

Eva: Wat is er?

Miriam: Nee, niks.
Ik bedenk me net, je kunt niet met me mee naar huis, want mijn moeder...ik had beloofd dat ik vanavond naar mijn opa zou gaan. Ik zou bij hem eten. Naast z'n bed. Aan z'n bed.

Eva: Oh, oké. 'Tuurlijk.

Miriam: Ja, sorry, ik was het even helemaal vergeten.

Eva: Maakt niet uit.

Miriam: Dus het komt vanavond niet zo goed uit.

Eva: Nee, dat snap ik.
Ik ga gewoon naar huis.

Miriam: Oké.
Sorry.

Eva: Maakt niet uit.

13.

Droom-muziek.

Miriam: Slapen werd 's nachts steeds moeilijker. Zodra ik mijn ogen dicht deed, zag ik Boris voor me.
Eén keer leek het zo echt dat ik gillend wakker werd en m'n moeder naast m'n bed stond.

Boris komt aanlopen. Hij ziet lijkbleek, met roodomrande ogen.

Boris: Miriam, word maar wakker. Je weet dat ik hier ben.

Miriam: Boris.

Boris: Als ik dood ben kan ik het niet meer vragen, daarom kom ik nu.
Waarom?

Miriam: Wat?

Boris: Waarom?! Waarom lieg je tegen ons?

Miriam: Ik lieg niet.

Boris: Ik weet alles, Miriam.
Je opa gaat niet dood. Hij is niet eens ziek!
Waarom heb je tegen ons gelogen?

Miriam: Ik was te bang voor jullie om eerlijk te zijn.

Boris: Je zei dat je mij niet eng vond!
Ik geloofde dat jij de enige was die mij niet eng vond.

Miriam: Dat weet ik.

Boris: Ik kan er niks aan doen dat ik ziek ben!

Miriam: Nee.

Boris: Ik ga dood! En iedereen kotst me uit! In mijn klas spelen ze niet met me. In de straat ontwijken jullie me. Ik kan er niks aan doen dat ik ziek ben!!

Miriam: Nee, nee.

Boris: Help me dan!

Miriam: Nee, nee.

Boris: Help me! Miriam, help me.

Miriam: Nee, nee! Mama!

Boris: Laat me niet doodgaan, help me.

Miriam: Mama! Mama!!!

Moeder komt in pyama oprennen. Boris ziet haar en rent weg.

Moeder: Miriam, word maar wakker, kindje. Het was maar een droom.

Miriam: Mama.

Moeder: Ssst, het was maar een droom.

Muziek.

14.

Lied "Storm in mijn hoofd", muziek Reint v.d. Brink:

Miriam:

Als het nacht is en ik alleen ben
De dekens stevig om me heen
Dan ben ik wel eens bang

Dat ik iemand die ik lief heb
Kwijtraak, dat die weggaat
Dat ik niet meer leven kan

Refr. Dan stormt het in mijn hoofd
Dan waait het in mijn hoofd
En dan regent het.

Want ik heb zoveel
zoveel mensen om me heen
waar nooit iets mee mag gebeuren

Ik hoor m'n ouders in de kamer
Hoe ze samen zachtjes praten
Ik zie het lichtje op de gang

Ik weet dat ze hier zijn
Dat ik nooit echt alleen ben.
Waarom ben ik dan toch bang

Refr. Dan stormt het in mijn hoofd
Dan waait het in mijn hoofd
En dan regent het.

Dan stormt het in mijn hoofd
Dan waait het in mijn hoofd
En dan regent het.
Regent het.

Want ik heb zoveel
Zoveel mensen om me heen
Waar nooit iets mee mag gebeuren

Dan stormt het in mijn hoofd
Dan waait het in mijn hoofd
En dan regent het.

Regent het.
Regent het.

15.

Boris komt op in een rolstoel, Eva duwt hem.

Miriam: Opa, het lukte me om Boris en Eva een week lang te ontwijken. Ik schaamde me zo over alles. Maar een week later botste ik op de kermis zowat tegen ze op.

Boris: Jij gaat mee in het reuzenrad.

Miriam: Ik?

Boris: Wie anders? Ik praat niet in mezelf of zo. Ik ben niet aan het dementeren.

Eva: Hij bedoelt het aardig.

Stilte.

Miriam: Hoe is het?

Eva: Gaat wel.

Boris: Met mij kon het niet beter. Ik heb vijf horloges gewonnen.

Hij laat z'n onderarm zien, waaraan vijf horloges prijken.

Miriam: Je hebt vast vals gespeeld.

Boris: Maar dat hoeft jij niet te weten.

Miriam: Ik wil ook wel zo'n horloge.

Boris: Dan krijg je er één van mij.

Eva: En ik mocht er geen.

Boris: Dat komt omdat Miriam...er gewoon één verdiend heeft.

Eva: En ik niet?

Miriam: 'Tuurlijk wel. Toch, Boris?

Boris: Ja.
Hier, jij mag er ook één, voor allebei één..
Als aandenken aan de laatste keer dat ik in het reuzenrad ging.

Stilte.

Boris: Nou kom, laten we gaan. Iemand moet me rollen.

16.

Blokfluit, neefje en nichtje.

Miriam: M'n neefje en m'n nichtje moesten ook wat doen.
...
(onderbreekt blokfluiten) Mooi, hartstikke goed gedaan. Zal opa blij mee zijn.
Niet zoveel later kwamen Boris, Eva en ik elkaar op straat tegen.
Het ging opeens veel slechter met Boris. Ik moest m'n best doen om niet te laten merken hoe erg ik geschrokken was.

Eva duwt de rolstoel waar Boris inzit.

Eva: Miriam?

Miriam: Hai.

Eva: Het gaat niet goed.

Miriam: Nee...

Eva: De dokter denkt dat het nu niet lang meer zal duren.

Miriam: Oh Boris.

Eva: Gisteravond had Boris het steeds over jou. Ik heb 'm pen en papier gegeven en hij heeft geprobeerd een paar dingen op te schrijven. Ik hoop dat je het kunt lezen.

Miriam: Weet jij wat er in staat?

Eva: Ja.

Miriam leest de brief.

Miriam: Jee, Boris...
Ik weet niet zo goed wat ik moet zeggen.
Korte stilte.
Ik vind jou ook heel erg leuk.

Stilte.

Eva: We moeten weer gaan. De dokter komt zo naar Boris kijken.

Miriam: Oké.
Dag.

Dag Boris.

2x Refrein Storm in mijn hoofd.

17.

Miriam: Ik moet steeds denken aan de laatste keer dat ik Boris zag.
Alsof het toeval ermee speelde, was ik toen met opa. Ik was een dagje met opa naar het strand.
Opa, ik was die dag met jÓu op het strand, toen ik in de verte de familie van Boris en Eva zag zitten.
Eva zag bleek. Ze had zulke wallen onder haar ogen.
En Boris... Boris zat onder een parasol.
Ik probeerde zo min mogelijk op te vallen. Ze mochten absoluut niet zien dat jij bij mij was èn dat er niks met je aan de hand was.
Maar natuurlijk zag Eva mij.
Ze zwaaide en zwaaide en ik wist: ik moet haar vÓór zijn, voordat ze hierheen komt.
Ik rende naar haar toe.

Eva valt Miriam om de hals en houdt haar stevig vast.

Eva: Oh, Miriam, wat ben ik blij dat jij er bent!
Het is allemaal zo erg. Het gaat zo slecht met Boris.
Hij wil je vast graag zien.
Kom maar. Je moet niet schrikken.

Ze lopen naar Boris toe die verscholen zit onder een parasol.

Eva: Boris?
Boris?

Ze haalt de parasol weg. In de rolstoel zit een in elkaar gezakte Boris. Hij kan zich niet meer bewegen en reageert nog minimaal.

Eva: Boris, kijk 'ns, het is Miriam.
Miriam uit onze straat.
Hij kan niet meer praten.

Miriam: (duidelijk van haar stuk gebracht) Wat erg.

Eva: Hoe gaat het met jou? Met wie ben je hier?

Miriam: Alleen.

Eva: Oh, ik dacht dat ik iemand naast je zag zitten.

Miriam: Nee, hoor.

Eva: Ja, daar! Die man. Die grijze.

Miriam: Oh, die! Ja, nee, die ken ik nauwelijks. Dat is een, eh, een oude...vriend van mijn moeder.

Eva: Is je moeder er ook?

Miriam: Nee.

Eva: Oh.

Stilte.

Eva: Hoe is het met je opa?

Miriam: Oh, die, eh...

Eva: Is hij al overleden?

Miriam: Ja.

Eva: Oh, Miriam...
Ik vind het zo erg voor je.

Miriam: Ja.

Eva: Heb je goed afscheid van hem genomen?
Heb je alles gezegd wat je wilde zeggen?
Dat is heel belangrijk. Dat alles gezegd is. Dan blijf je er niet mee zitten.

Miriam: Ik had hem niet zoveel te vertellen.

Eva: Oh.

Miriam: Ik wil weg.
Ik bedoel, ik moet weg.
Ik moet naar huis.

Eva: Kom weer eens langs.
Dat zou ik leuk vinden.

Miriam: Doe ik.
Dag.
Dag Boris.

Ze rent weg.

18.

Muziek.

Rap "Eng", Muziek Reint v.d. Brink

Ik vind het eng
Ik vind het eng
Mensen die ziek zijn
Mensen die dood gaan
Ik kan daar niet mee leven.

Achtergrond:
Iedereen gaat dood

Laat me met rust
Laat me toch gaan
Ik wil het niet weten
Ik hoef niet te weten
Dat iedereen ooit dood zal gaan

Achtergrond:
One
Two
Ze kan er niet mee leven
Dat iedereen ooit dood zal gaan
Ze kan er niet mee leven
Ze kan het niet
Ze kan het niet

Ik vind het eng
Ik vind het eng
Mensen die ziek zijn
Mensen die dood gaan
Ik kan er niet mee leven.

Achtergrond:
Iedereen gaat dood

Laat me met rust!
Laat me toch gaan!
Ik wil het niet weten
Ik hoef niet te weten
Dat iedereen ooit dood zal gaan

Achtergrond:
One
Two
Ze kan er niet mee leven
Dat iedereen ooit dood zal gaan
Ze kan er niet mee leven
Ze kan het niet
Ze kan het niet

Ik vind het eng
Ik vind het zo eng

Dood
Ik vind het eng
Ik vind het zo eng
Dood
Ik vind het eng
Ik vind het zo eng

Achtergrond:

Dat iedereen ooit dood zal gaan

19.

Miriam: Opa, het spijt me zo.
Ik ben de lafste van de hele wereld: Ik durf niet aardig te zijn, ik durf niet eerlijk te zijn. Ik durf niks.

Moeder: Lieverd...

Miriam: Mam.

Moeder: Je moet er nu echt een eind aan breien.

Miriam: Een paar dagen later stond ik op straat!
Eva kwam naar mij toe. Ze hilde.
Ik wist wat ze me ging vertellen.
Ze pakte m'n handen vast en zei dat ik niet moest schrikken, maar dat Boris die nacht was overleden.
En net toen ik haar alles eerlijk wilde zeggen, toen ik wilde vertellen hoe erg het mij speet, kwam jij, mama!
Je kwam er lachend bij staan!
"Ga je mee naar opa, schat?"

Eva: Gaan jullie naar je andere opa?

Miriam: Vroeg Eva.

Moeder: Andere opa? Wat zie jij er treurig uit.

Eva: Mijn broer is vannacht overleden.

Moeder: Ach kind toch!

Eva: U ook nog gecondoleerd met uw vader.

Moeder: Met mijn vader?

Eva: Miriam's opa.

Moeder: Miriam's opa's zijn allebei gelukkig nog springlevend.
Ga je mee, schat?

Eva: Maar jij zei dat hij dóód was.

Miriam: Ja.

Korte stilte.

Eva: Heb je dan alles gelogen?

Miriam: Ja.

Korte stilte.

Eva: Ik vertrouwde jou.

Eva rent af.

Moeder: Kom je, Miriam? Opa zit op ons te wachten.

20.

Miriam: Vanmorgen, voordat we met de auto naar opa's crematie gingen ben ik naar Eva toe gegaan.
Ik vertelde dat mijn opa onverwachts was overleden.
Ze sloeg de deur voor mijn neus dicht.
Eva vertrouwde mij, Boris vertrouwde mij en opa hield van mij.
Ik kan hem niet alleen laten.

Muziek.

Eva komt binnen. Miriam ziet haar aankomen. Eva legt een roos op de kist.

Miriam: Eva.

Eva: Je moeder zei dat je hier zat.

Stilte.

Miriam: Fijn dat je bent gekomen.

Eva: Ik kom niet voor jou, maar voor je opa.

Miriam: Eva? Ik heb je al zo vaak...
Ik wilde al een hele tijd zeggen...

Eva: Je moeder vindt het goed, als ik vanavond bij jullie kom eten.

Stilte.

Miriam: Ik ben zo blij dat je gekomen bent.

Stilte.

Eva: Iedereen is al cake aan het eten.

Miriam: Ja.

Eva: Ga je mee?

Stilte.

Miriam: Ja.
Korte stilte.
Dag opa.
Dag lieve opa.

Eva geeft Miriam een hand en samen lopen zij af.

Muziek.

Einde.